

Essay

- om tiden på Ordrup Gymnasium 2013 – 2016

Af Emilie Boysen 3.p.

Nye begyndelser betyder nye indtryk, oplevelser og erfaringer – den første dag på Ordrup Gymnasium betyder et virvar og kaos af alting. Solen skinner, og man hører for første gang sit navn råbt op i en mængde af fremmede navne. Det eneste, man kan foretage sig, er at åbne øjnene og se de forbipasserende ansigter, grupperne af mennesker, som med det samme bliver klædt ud, så de kan identificere hinanden og menneskepyramiderne, som begynder at blive stablet på græsset. Man prøver, næsten altid forgæves, at huske de nye navne, som flyver frem og tilbage i takt med at dagen går. Det eneste ydre tegn på, at man har haft sin første dag, når man forlader gymnasiets arealer og møder verdenen udenfor igen, er, at man med sikkerhed falder i søvn, så snart man kommer hjem. Man lærer i løbet af den første uge sine omgivelser at kende og begynder langsomt at forstå og danne rammerne for, hvor de næste tre år af ens liv kommer til at udspille sig.

Beslutningen om at begynde på Ordrup Gymnasium har givet os alle en ny skitse på papiret, der efter folkeskolen i realiteten var fuldstændig blankt. Man kan overveje, hvordan ens egen identitet bliver afspejlet i de farver og pensler, man vælger at bruge til at udfylde ens skitse, og på om ens valg kommer til at præge ens identitetsdannelse, og nu tre år senere tænker jeg på, om det har gjort en forskel, at de tre gymnasieår blev tilbragt i netop de røde murstensbygninger på Kirkevej nr. 5.

Selvom jeg havde været på besøgsdag og til orienteringsaften på OG, vidste jeg ikke hvad jeg skulle forvente, da jeg endelig selv begyndte. Værdier som gensidig respekt, mangfoldighed og plads til alle var blevet gentaget i løbet af aftenen og blev også afspejlet i smilene fra eleverne og lyset fra faklerne, som en stor gruppe elever var ansvarlige for. Jeg havde mærket glæden som gav genlyd i elevernes begejstrede stemmer og set den uhåndgribelige OG-ånds farvestrålende fodspor på væggene i klasselokalerne og langs alle dørkarmene, men jeg vidste ikke, hvor nogle af dørene førte hen. Jeg var stadig fuldstændig fremmed, men der gik ikke lang tid, før jeg kendte hver eneste hjørne og krog på hele gymnasiet, og jeg begyndte selv at blive en del af det udefinerbare fællesskab. Fællesskab der ligesom energi hverken bliver født eller dør – det forandrer sig og skifter form. Selvom der har været forskellige omvæltninger, da vi skiftede fra den gamle til den nye kantine, da festerne blev rykket tilbage på skolen, og ombygningen, der førte til nye science-lokaler,

hvor hvid maling frem for alle regnbuens farver prægede væggene – igennem disse omvæltninger har fællesskabet også forandret sig, men det er stadig tilstede.

Fagligheden på OG er et andet vigtigt aspekt af gymnasietiden, som på mange måder er med til at danne et fællesskab. I løbet af årene møder man hele tiden nye udfordringer i form af Shakespeares komplicerede værker, Homers Illiade, som man nærmest kan puste støvet af, selvom den er i form af et Worddokument - og ikke mindst den evige myte og det store mysterium: AT. Selvom man sidder alene, er man alligevel sammen, når man sidder til langt ud på natten og arbejder på en matematikopgave, mens man udfordrer stjernerne til at blive længere oppe en sig selv. Men fagligheden breder sig også ud over de øjeblikke, hvor man bliver nødt til at skrive hurtigere på tastaturet for at kunne nå afleveringsfristen kl. 23.30. Man vil altid huske udflugten til Stevns Klint, hvor ens tegning af de forskellige kridtlag blev vasket væk fra papiret af regnen, og man brugte en time på at lede efter fossiler iblandt tusindvis af ensfarvede sten og de adskillige studieture til udlandet, som ikke udelukkende bestod af ”studie”. Fællesskabet trådte i kraft, når man hjalp hinanden med noter før vigtige prøver, umulige afleveringer og frøs i klasselokalerne – man lærte at ens evner og stemme kun blev forstærket af at være en del af et fællesskab.

Når man står og ser tilbage på de tre år, der er gået, giver det et nyt perspektiv, som man ikke tidligere har haft. Men hvordan kan tre år måles? De kan måles i det antal gange, man har stået og ventet i køen i kantinen og har blandet dagens salat, timerne til OGA, de minutter man har mellem hver time med sine venner eller de sekunder i slutningen af dagene, der nogle gange kan føles endeløse. Vi har været igennem utallige oplevelser, og selvom det ikke er alting, der har givet umiddelbar mening, har alting alligevel været med til at forme vores identiteter.

Nu er vi nået til enden af vejen, vi har proppet så meget viden, vi kunne, ind i vores hoveder, dannet venskaber for livet, og vi huskede næsten alle sammen at aflevere i PDF til eksamen. Vores skitse er blevet til et midlertidigt, færdiggjort maleri. Vi har haft mulighed for at tegne uden for stregerne, prøve nye teknikker, og det er til sidst blevet en refleksion af vores tid på OG – Vores omgivelser, venner og oplevelser. Selvom det virker som et umiddelbart slutpunkt, er det blot en tid til en kort pause fyldt med fester og frihed, før vi endnu engang skal tage vores pensler og farver i brug igen – denne gang med en ny skitse, der kan være et krævende arbejde, en jordomrejse eller et nyt eller et

fordybelseskrevende studie. Dog tror jeg, at vores tid på OG, som har været en fundamental brik i identitetens puslespil, altid være en del af os alle sammen.

De sidste tre år på OG har gjort mig klar til nye begyndelser – uanset hvor rodede og kaotiske de må blive.